

W N L W N
hite oise ess hite oise

Art Exhibition

Εξώφυλλο / οπισθόφυλλο: Ομαδικό έργο, “Χωρίς τίτλο”,
190 x 170 εκ., χρωματιστά χαρτιά, 2017

Γιώργος Ανδρέου, Λουκία Βασιλάκη, Ναταλί Ιωαννίδου,
Αναστάσης Κοτσάκος, Διαμαντής Μπόμπας, Κώστας
Ντουλματζής, Μαρία Παπαϊωάννου, Ιουλία Φλωρέντζη

Cover / Back cover: Group project, “Untitled”, 190 x 170
cm, colored papers, 2017

Giorgos Andreou, Loukia Vasilaki, Natali Ioanidou, Ana-
stasis Kotsakos, Diamantis Mpompas, Kostas Ntoulmat-
zis, Maria Papaioannou, Ioulia Florentzi

Περιοδική Εικαστική Έκθεση
Αρχαιολογικό Μουσείο Πέλλας

Temporary Art Exhibition
Archaeological Museum of Pella

1/4 - 30/8/2017

Οργάνωση - Επιμέλεια
Δημήτρης Ζουρούδης - Τριαντάφυλλος Τρανός

Organization - Curated
Dimitris Zouroudis - Triantafyllos Tranos

Υπουργείο Πολιτισμού και Αθλητισμού
Hellenic Ministry of Culture and Sports

Εφορεία Αρχαιοτήτων Πέλλας
Ephorate of Antiquities of Pella

Στη δεκαετία του 1980 ο κόσμος των Μουσείων άλλαξε. Το Μουσείο από εσωστρεφής χώρος που απευθύνεται σε λίγους «επαίοντες», έγινε εξωστρεφής, απέκτησε θεαματική αρχιτεκτονική και λαμπερές, δημοφιλείς εκθέσεις με στόχο την παρουσίαση και προβολή μουσειακών αντικειμένων στην κοινωνία. Η ίδια μάλιστα η έκθεση έγινε καθεαυτή αντικείμενο καλλιτεχνικής δημιουργίας.

Το μουσειακό αντικείμενο, χρηστικό ή όχι τεχνούργημα της αρχαίας ελληνικής ή της σύγχρονης τέχνης, είναι «πράγμα» που εκτίθεται ή αντίκειται ενός υποκειμένου, που το πραγματεύεται ως κάτι διαφορετικό από τον εαυτό του. Στο μουσείο δηλαδή, το τεχνούργημα μουσειοποιείται και μπορεί να οριστεί γενικά ως οποιαδήποτε μορφή πραγματικότητας, σύμφωνα με την επιλογή των δημιουργών της έκθεσης.

Στόχος του Μουσείου είναι να δημιουργήσει έναν φανταστικό, παράλληλο κόσμο. Τα αντικείμενά του αποτελούν τα στοιχεία της γλώσσας αυτού του κόσμου και η έκθεση διηγείται, με αυτή τη γλώσσα, μιαν ιστορία. Το Μουσείο δημιουργεί έναν χώρο αισθητηριακής παρουσίας στο περιθώριο της πραγματικότητας. Αυτό είναι μια ουτοπία, η ουτοπική λειτουργία του Μουσείου, όπου ο επισκέπτης συμμετέχει περιπλανώμενος στον ουτοπικό χώρο, μέσα από τη μέθεξη της ιστορίας.

Η τέχνη κατά τον Πλάτωνα και τον Αριστοτέλη είναι μίμνηση, αναπαράσταση της πραγματικότητας. Η αρχαία ελληνική τέχνη γνώρισε τον φυσικό κόσμο και δημιούργησε τον δικό της με νομοτέλεια και αυτάρκεια απέναντι στον φυσικό. Κυριάρχησε ο άνθρωπος και κύρια χαρακτηριστικά της, στην εποχή τουλάχιστον της μεγάλης ακμής της, ήταν το μέτρο και η έννοια του αντικειμενικού ωραίου, όπου η κατανόηση περνά μέσα από τη συνείδηση της κοινότητας. Όλα αυτά τα στοιχεία έρχονται σε πλήρη αντίθεση με τη νεωτερική, σύγχρονη τέχνη, της οποίας το βαθύ νόημα γίνεται αντιληπτό μέσα από τις αισθήσεις, αλλά η κατανόηση πραγματώνεται στον εσωτερικό κόσμο του ατόμου.

Η καλλιτεχνική ευαισθησία στην αρχαία ελληνική τέχνη διαπιστώνεται στα μεγάλα έργα γλυπτικής και ζωγραφικής, στα ψηφιδωτά, στη μικροτεχνία, κυρίως σε χρυσικά αντικείμενα, σε αντίθεση με τη σύγχρονη τέχνη, όπου ισχύει η τέχνη για την τέχνη. Λευκός θόρυβος προφανώς υπήρχε και στην αρχαία τέχνη και αυτές οι ελάχιστες διαφοροποιήσεις ξεχώρισαν τα αριστουργήματα από τη μάζα.

Η περιοδική εικαστική έκθεση WNLWN White Noise. Less White Noise, που φιλοξενείται στο Αρχαιολογικό Μουσείο Πέλλας είναι έκφραση της μουσειακής ουτοπίας. Η παράλληλη παρουσίαση τεχνουργημάτων δύο διαφορετικών εποχών δημιουργεί έναν ακόμη ουτοπικό χώρο, όπου ανιχνεύονται επεισόδια της ιστορίας ενός λαού. Τα έργα τέχνης, αρχαία και σύγχρονα τεχνουργήματα και συγχρόνως μουσειακά αντικείμενα, αποτελούν γέφυρα ανάμεσα στο παρελθόν και το μέλλον, ανάμεσα στην ατομική και την καθολική εμπειρία και όλα μαζί συμμετέχουν σε μια νέα ανάγνωση της ιστορίας.

Προϊσταμένη της Εφορείας Αρχαιοτήτων Πέλλας
Ελισάβετ Τσιγαρίδα - Αρχαιολόγος

WNLWN White Noise. Less White Noise. A Visual Exhibition in the Utopian Space of the Museum

The world of the Museums has rapidly changed since the 1980's. The originally introverted Museum with exhibitions addressed to the "connoisseurs" was replaced by extroverted Museums with spectacular architecture and brilliant and popular exhibitions aiming at the presentation and promotion of Museum objects. Gradually, the Museum exhibitions acquired themselves artistic value.

The Museum object, usable artifact or not of the ancient Greek or modern art, is an object exposed or opposite a subject that deals with it as being different from it. The artifact acts in the context of the Museum and operates to serve the reality created by the curators of the exhibition.

The Museum aims to create a fantasy parallel world. The Museum objects are elements of the language of this world and the exhibition is like a lecture narrating a story. The Museum creates a space of sensory presentation in the margin of reality. This is utopia, the utopian function of the Museum, where the visitor participates wandering in this utopian world sharing the story.

According to Plato and Aristotle, art is an imitation, a reconstruction of reality. Ancient Greek art was aware of the natural world and created its own world with legislation and self-sufficiency opposite the natural one. The human being predominated art whose main characteristics, at least during its heyday, were standard and beauty, whose understanding was through the conscience of the society. The above characteristics are opposite to those of modern art, whose deeper meaning is perceived through senses and understood by the inner world of each one.

The artistic sensibility of ancient Greek art is implied by the works of big sculpture and painting, mosaics, miniatures, mainly usable artifacts in an opposite way of modern art, where art is for the sake of art. There was white noise in ancient Greek art, where these minor differentiations distinguished the masterpieces from mass production.

The temporary, visual exhibition "WNLWN White Noise. Less White Noise" housed in the Archaeological Museum of Pella, expresses Museum utopia. The simultaneous presentation of artifacts of two different eras creates one more utopian space, where episodes of the history of a people can be traced. The works of art, ancient or modern artifacts are Museum objects as well and constitute a bridge connecting the past with the future and the personal with the universal experience. Furthermore, they all contribute to a new reading (understanding) of history.

Director of the Ephorate of Antiquities of Pella
Elisavet Tsigarida- Dr.Archaeologist

Ακόμη λιγότερος λευκός θόρυβος

Ο ορισμός της Αρχαιολογίας ως επιστήμης «της συστηματικής μελέτης των υλικών καταλοίπων του απώτερου ή πιο πρόσφατου ανθρώπινου παρελθόντος μέσω της εφαρμογής θεωρίας και μεθόδου» είναι εξίσου διαφωτιστικός και σε άλλα πεδία του επιστητού.

Η Θεωρία της Τέχνης αλλά και η Ιστορία της οφείλουν και αυτές να συνεξετάζουν τις μεταβαλλόμενες μορφές των «ουτοπικών καταλοίπων» που τα έργα τέχνης αποτελούν κατά τον Ernst Bloch, με τον ίδιο τρόπο που η «μελέτη των αρχαίων πραγμάτων», δηλαδή η Αρχαιολογία, αντιμετωπίζει τα αντικείμενά της.

Η ριζική αφαίρεση, η τέχνη που δημιουργήθηκε από τους Malevich, Kandinsky, Mondrian, Rodchenko, Popova και πολλούς άλλους/ες, δημιούργησε σεισμικές μεταβολές στην αυτοσυνείδηση της νεωτερικής τέχνης. Η απροκατάληπτη εξερεύνηση όλων των σύγχρονων καλλιτεχνικών πρακτικών, η αποτίμηση της σύγχρονης καλλιτεχνικής παραγωγικότητας σε όλα τα πεδία ευεργετούνται σήμερα από την επίμονη και διεξοδική μελέτη της αφαίρεσης ως της πλέον συστηματικής εικαστικής γλώσσας.

Η στέρεη κληρονομιά της που επηρέασε καθοριστικά μεταξύ άλλων κινήματων την or-art, τη λυρική αφαίρεση, τη ζωγραφική του χρωματικού πεδίου και το μινιμαλισμό, συνεχίζει και σήμερα να αποτελεί προνομιακό εκφραστικό όχημα για τους νεότερους καλλιτέχνες. Πως είναι δυνατόν όμως ορισμένα ενδεικτικά έργα νέων ζωγράφων που φοιτούν ή που προέρχονται από την Σχολή Καλών Τεχνών του ΑΠΘ να συνυπάρξουν χωρίς να συντριβούν από το ιστορικό βάρος που φέρουν τα τεχνουργήματα (artefacts) αλλά και τα οικοδομημένα (ecofacts), που βρίσκονται σε μια αρχαιολογική θέση ιδιαίτερης σημασίας όπως είναι αυτή της Πέλλας;

Η έκθεση WNLWN Λευκός θόρυβος στοχεύει να λύσει με τον οφειλόμενο σεβασμό την φαινομενική αντίφαση. Η συσχέτιση των ευρημάτων μιας αρχαιολογικής θέσης με σύγχρονα έργα ελπίζουμε πως έρχεται σε γόνιμη αλλά όχι ασεβή αντιπαράθεση με δύο από τις θεμελιώδεις αρχές της αρχαιολογίας: την αρχή της συσχέτισης, σύμφωνα με την οποία ένα εύρημα είναι σύγχρονο με άλλα ευρήματα που βρίσκονται στο ίδιο περίβλημα, και την αρχή της επαλληλίας, σύμφωνα με την οποία τα στρώματα της Γης είναι διατεταγμένα το ένα πάνω στο άλλο διαδοχικά, με τα κατώτερα να αποτελούν τα αρχαιότερα στρώματα.

Σημαντικοί θεωρητικοί της πρωτοπορίας όπως ο Peter Bürger θεωρούν την συνολική μεταπολεμική, καλλιτεχνική παραγωγή ως μια κενή περιεχομένου μεταπρωτοπορία.

Την αντιμετωπίζουν ως το υπηρεσιακό όχημα ανακύκλωσης των εξαντλημένων μορφών και των στρατηγικών που προέχονται από τις ιστορικές πρωτοπορίες που εκδηλώθηκαν τις δύο πρώτες δεκαετίες του εικοστού αιώνα.

Άλλοι, αντιμετωπίζουν το πληθωριστικό καλλιτεχνικό κύμα των τελευταίων δεκαετιών πιο θετικά, ως την ιστορικά αναγκαία συνάρθρωση ετερόνομων υλικών, περίπου ανάλογη με την συνολική μεταπολεμική πολιτική και κοινωνική διευθέτηση που καταρρέει σήμερα. Από ασύλληπτη απόστασ-χωρίς το σήμα του να ανιχνεύεται καν- ο μοντερνισμός του παρελθόντος, «υψηλός» και «χαμηλός» διακριτικά μεν αλλά αποφασιστικά επηρεάζει τις σημερινές καλλιτεχνικές εξελίξεις. Στις μετατροπές και τις παλινδρομήσεις της τέχνης των τελευταίων δεκαετιών, το κινούν αίτιο είναι φασματικό. Η αμυδρή κίνηση του είναι ένα σχεδόν μη σήμα: ανιχνεύεται δύσκολα από την ευαισθησία των δημιουργικών καλλιτεχνών. Ακόμη δύσκολότερα από αυτήν του ειδήμονος κοινού και των θεσμικών παραγόντων. Στην Οπτική και την Ακουστική κάθε πρόβλημα που ανακύπτει στη μέτρηση, την αποτίμηση ή τη μεταβίβαση κρίσιμων πληροφοριών των σωμάτων προκύπτει συνήθως από τα ασθενή, αδιαφοροποίητα σήματα που αυτά εκπέμπουν. Αυτό το φαινόμενο ονομάζεται λευκός θόρυβος. Ομοίως, στα πιο συνεπή νεωτερικά έργα τέχνης η αποτίμηση των «σημάτων» που αυτά εκπέμπουν προς τους υποδοχείς τους, γίνεται αντιληπτή αρχικά με την ίδια αβεβαιότητα που είναι συμφυής στα φυσικά φαινόμενα και στις απλούστερες φυσικές δομές με τα οποία η κοινή αντίληψη έχει συχνά τη τάση να τα ταυτίζει.

Η αβεβαιότητα αυτή αν παραμείνει ως έχει, αδιάφορη χωρίς αναπλαισίωση και ενίσχυση από την κριτική διάνοια εμποδίζει την ανάδειξη του κρίσιμου έργου που επιτελεί η τέχνη ήδη από το Διαφωτισμό στην συγκρότηση της υποκειμενικότητας. Ταυτόχρονα υποβιβάζει σε επίπεδο απλής πληροφορίας την μεταφυσική ουσία των έργων και φαλκιδεύει την *appearance* δηλ. την ακαριαία συνείδηση της σημασίας τους σε απλή, εμπειρική αντίληψη της τέχνης.

Η συνύπαρξη αφαιρετικών σύγχρονων έργων με τα τεχνουργήματα (*artefacts*) του παρελθόντος στο Αρχαιολογικό Μουσείο της Πέλλας προσπαθεί να καθαρίσει λίγο από τον «λευκό θόρυβο» που καταπνίγει εξίσου την τέχνη του παρόντος και του παρελθόντος.

Τριαντάφυλλος Τρανός
Δρ. Ειδικής Διδακτικής της Τέχνης

White Noise. Less White Noise.

Major theorists of avant-garde like Peter Bürger considered the postwar artistic production as a blank ideal.

They yet treated it as an empty vehicle recycling depleted styles and strategies from historical vanguards that occurred in the first two decades of the twentieth century.

Other treated the inflationary recent artistic wave, more positive, as the historically necessary articulation of heteronomous materials, approximately proportional to the overall post-war political and social arrangement, that we must admit collapses today.

From inconceivable distance, without the slightest detected signal of the modernism of the past, either the "high" or the "low", abstraction as a principle affects subtly but decisively almost all current artistic developments.

Concerning the art of the last decades, the moving cause is spectral. This hardly perceptible weak signal of an inherent modernism in the radical art of the past remains an almost non-signal: it is only detected by the sensitivity of the creative artist. Even harder of that of the public and institutional factors. This phenomenon in science is called white noise.

If this uncertainty left indifferent as it is, the critical intellect fails in terms of the emergence of the critical aspects of the work of art which since the Enlightenment forms the precious constitution of subjectivity. Simultaneously it degrades the metaphysical substance of art to the simplest information level and finally distorts its appearance i.e. the sudden awareness of its importance for the intellect.

The definition of Archeology as the science "of systematic study of the material remains either of the ultimate or of the most recent human past through the application of theory and method" is equally enlightening on a variety of diverged fields of knowledge.

History of Art needs respectively to consider the changing forms of Blochian "utopian residues" which constitutes the works of art the same way that Archeology - the "study of ancient things" deals with its object.

The radical art of Malevich, Kandinsky, Mondrian, Rodchenko, Popova and many others, created seismic changes in the self-consciousness of modern art. The open-minded exploration of all contemporary artistic practices, the valuation of today's artistic productivity in all areas, benefits from the thorough

study of abstraction as the most systematic artistic language above all.

The legacy influenced i.e op-art, lyrical abstraction, color field painting and minimalism, continues today to serve as adequate expressive vehicle for a generation of younger artists. But how is it possible some indicative works by a handfull of young painters to coexist without being overwhelmed by the historical weight with artefacts (τεχνουργήματα) and ecofacts (οικοδεδομένα), located in a archaeological site (τόπος) of particular importance as is that of Pella?

The White Noise exhibition (WNLWN) aims somehow to solve the apparent contradiction. The correlation of the findings of an archaeological site with modern works of art, comes hopefully fertile -not in a disrespectful manner- with the confrontation of two of the fundamental principles of archeology: the principle of association, and the principle of superposition. The coexistence in the Archaeological Museum of Pella of abstract contemporary works of art with the respectfull artefacts of the past is trying, not in vain we hope, to clean up some of the “white noise” that stifles as well in the art of the present as it is in the art of the past.

Triantafyllos Tranos

Dr of Art Teaching Methodology and Teaching Practice

Μαρία Αλεξάνδρου

“Χωρίς τίτλο”, 100 x 100 εκ., ακρυλικό σε καμβά, 2016

Maria Alexandrou

“Untitled”, 100 x 100 cm, acrylic on canvas, 2016

Ρένα Βαμβουκάκη

“Χωρίς τίτλο”, διαστάσεις
μεταβλητές, κλωστή σε συνθετικό
ύφασμα, 2017

Rena Vamvoukaki

“Untitled”, dimensions variable,
thread in synthetic fabric, 2017

Ελισάβετ Βεντούλη

“Χωρίς τίτλο”, 38 x 110 εκ., μαρκαδόρος σε χαρτί, 2017

Elisavet Ventouli

“Untitled”, 38 x 110 cm, marker pen on paper, 2017

Γιώργος Ζαφειριάδης

Χωρίς τίτλο, Ψηφιακά επεξεργασμένη εικόνα,
εκτύπωση σε φωτογραφικό χαρτί, 210 x 297 mm, 2017

George Zafiriadis

Untitled, digital edited image printing on photo paper,
210 x 297 mm, 2017

Δέσποινα Ζηλίδου

“Χωρίς τίτλο”, διαστάσεις μεταβλητές,
πηλός, κλωστή,
ακρυλικό σε καμβά, 2017

Despina Zilidou

“Untitled”, variable dimensions, clay,
thread, acrylic on canvas, 2017

Βλάσης Κότιος

“Ερυθρόμορφο Αγγείο”, 50 x 70 εκ.,
ακρυλικά και
χρυσός σε καμβά, 2017

Vlasis Kotios

“Red-figure vase”, 50 x 70 cm, acryl-
ics and gold leaf on canvas, 2017

Ανδρέας Λάσκαρης

“Res, non verba”, 104 x 87 εκ., ακρυλικό σε καμβά, 2017

Andreas Laskaris

“Res, non verba”, 104 x 87 cm, acrylic on canvas, 2017

Νίνα Προύσαλη

“Χωρίς τίτλο”, 28 x 120 εκ.,
ψηφιακά επεξεργασμένη
εικόνα, εκτύπωση σε χαρτί
ακουαρέλας, 2017

Nina Prousalı

“Untitled”, 28 x 120 cm,
digital edited image,
print on watercolor paper, 2017

Κατερίνα Μαυρίδη

“Χωρίς τίτλο”, 39 x 30 x 30 εκ., πηλός, ξύλινη βαλίτσα, 2017

Katerina Mavridi

“Untitled”, 39 x 30 x 30 cm, clay, wooden case, 2017

Παναγιώτα Πελέκα

Άτιτλο, 40 x 27 x 9 εκ., Μικτή τεχνική (ψηφιακές αναπαραγωγές σχεδίων με γραφίτη και ακρυλικά, χαρτόνι, ξύλο), 2016

Panagiota Peleka

Untitled, 40 x 27 x 9 cm, Mixed media (handicraft with the use of digital prints of pencil sketches, cardboard, wood), 2016

Παναγιώτα Φλουρή

“Χωρίς τίτλο”, 50 x 70 εκ., λάδι σε καμβά, 2017

Panagiota Flouri

“Untitled”, 50 x 70 cm, oil on canvas, 2017

Πέτρος Σουφλερός

“Χωρίς τίτλο”, 50 x 50 εκ., λάδι σε καμβά, 2017

Petros Soufleros

“Untitled”, 50 x 50 cm, oil on canvas, 2017

Ana Maria Szóllósi

“Terrestrial Dimension”,
100 x 140 cm, λάδι σε καμβά, 2017

Ana Maria Szóllósi

“Terrestrial Dimension”, 1
00 x 140 cm, oil on canvas, 2017

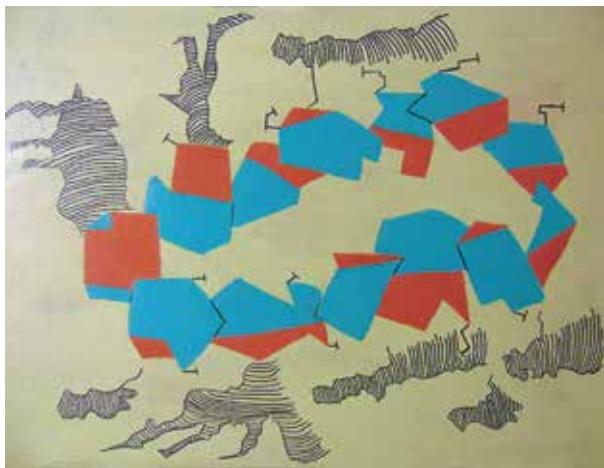

Κωστής Σπανόπουλος

“ X ”, Χαρακτική σε χαλκό, μέγεθος εκτύπωσης:
20x15 εκ., μέγεθος χαρτιού: 28,5 x 23 εκ., 2011

Kostis Spanopoulos

“ X ”, Burin on Copper, Print size : 20 x 15 cm,
Paper size 28,5 x 23 cm, 2011

Μαρία Νικητοπούλου

“Χωρίς τίτλο”, 30 x 40 εκ., ακρυλικά, ink pen σε καμβά, 2017

Maria Nikitorou

“Untitled”, 30 x 40 cm, acrylic, ink pen on canvas, 2017

Τζένη Φαλιαρίδου

“ΕΧΩ ΣΕ”, 140 x 100 εκ., ακρυλικό σε καμβά, 2017

Tzeni Faliaridou

“You belong to me”, 140x100 cm, acrylic on canvas, 2017

Κωνσταντίνος Φωτίου

Άπιπλο, 140 x 80 εκ.,

Μικτή τεχνική, 2016

Konstantinos Fotiou

"Untitled", 140 x 80 cm,

Mixed media, 2016

Στέφανος Μωραΐτης

“Χωρίς τίτλο”, 200 x 80 εκ.,
ακρυλικό σε καμβά, 2017

Stefanos Moraitis

“Untitled”, 200 x 80 cm,
acrylic on canvas, 2017

Δανάη Συκινιώτη

“Χωρίς τίτλο”, 85 x 60 x 25 εκ., ψηφιακή εκτύπωση, k-mount, 2014

Danai Sikinioti

“Untitled”, 85 x 60 x 25 cm, digital printing, k-mount, 2014

Χρύσογλου Χαρούλα

“Χωρίς τίτλο”, Δίπτυχο 70 x 100 εκ., ακρυλικό σε καμβά, 2017

Chrysoglou Charoula

“Untitled”, Diptych 70 x 100 cm, acrylic on canvas, 2017

Philippe Laferrière

“Διάλογος”, ταινία μικρού μήκους
σε stop motion, διάρκεια 1,5
λεπτό με ήχο, 2017

Philippe Laferrière

“Dialogue”, short film in stop
motion, duration 1.5 minutes
with sound, 2017

Maria Alexandrou	maria_alexandrou90@hotmail.com
Giorgos Andreou	georgemaniac@gmail.com
Charoula Chrysoglou	chr.charoula@gmail.com
Tzeni Faliaridou	create@artnoise.gr
Philippe Laferrière	laferrierephil@yahoo.com
Ioulia Florentzi	juliflorent@gmail.com
Panagiota Flouri	panayiota_flouri@hotmail.com
Konstantinos Fotiou	kwgios@hotmail.com
Natali Ioannidou	nataly.ioannidou@hotmail.com
Vlasis Kotios	vlasioskotios@yahoo.gr
Anastasis Kotsakos	a_kotsakos@hotmail.com
Andreas Laskaris	andkonlas@yahoo.com
Katerina Mavridi	kate_xaa@hotmail.com
Stefanos Moraitis	gm.one91@gmail.com
Diamantis Mpompas	madmpob3@hotmail.com
Maria Nikitopoulou	marianikitop1@gmail.com
Kostas Ntoulmatzis	kostas_thess@yahoo.gr
Maria Papaioannou	maria_pap73@yahoo.com
Peleka Panagiota	peleka.iota@hotmail.com
Nina Prousalı	nina_prous_@hotmail.com
Petros Soufleros	psoufleros@gmail.com
Ana Maria Szöllősi	szollosianam@gmail.com
Kostis Spanopoulos	spanopouloskostas@hotmail.gr
Danai Sikinioti	danaysikinioti@gmail.com
Rena Vamvoukaki	eirinivamvoukaki@yahoo.com
Loukia Vasilaki	loykia.basilakh@gmail.com
Elisavet Ventouli	elisabeth_ven@yahoo.gr
George Zafiriadis	zafiriadis@mail.com
Despina Zilidou	dzilidou@yahoo.gr

xopnyoi

artnoise designers
artnoisedesigners.com

artnoisejazzradio
ARTNOISERADIO.COM